A°. 1843. **ZONDAG** DEN

N°. 17. 26sten FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

INGEKOMEN.

Den 24sten dezer, de N. Am. Brik Spartan, Kapt. G. W. Pousland, van Boston, hebbende 22 dagen reis; Passagier: de Heer T. B. Bradford.

UITGEKLAARD.

Den 24sten, de Zweedsche Sloep Eduard, Kapt. T. M. Denrey, naar St. Eustatius.

Den 25sten, het Schip drie Broeders, Kapt. H. J. Hubert, naar Amsterdam; lading: 418 vaten Suiker, 40 balen schoone en 1 baal vuile Katoen.

ADVERTISSEMENTEN.

Op last van den Heer Gouverneur Generaal, wordt kennelijk gemaakt, dat de levering der navolgende, gedurende het Jaar 1843 voor 's Gouvernements dienst benoodigde *ARTIKELEN*, door diverse Ingezetenen is aangenomen, voor de daarbij vermelde prijzen, als:

Roodewijn . . .	*f* 0-64	per flesch.
Rhijnwijn . . .	» 1-55	» »
Boter	» 0-83	» pond.
Broodsuiker . .	» 0-50	» »
Bruine Suiker .	» 0-10	» »
Groene Thee . .	» 3-40	» »
Zwarte dito . .	» 3-20	» »
Versch Vleesch .	» 0-50	» »
Dram	» 0-11½	» pint.
Voorloop	» 4-50	» pul van 18 pinten.
Banannen	» 0-37½	» bos, voor het fort Zeelandia en fort Nieuw Amsterdam.
Idem	» 0-35	» bos, voor de Grond Boniface.
Idem	» 0-30	» bos, voor de posten aan de rivier Saramacca.
Koorn (gepeld) in blomvaten . .	» 8 00	» vat; — en
Brandhout . . .	» 5 19	» vaam.

Paramaribo, den 22 *Februarij* 1843.

De Administrateur van Financien,
CH. LEERS.

(6449) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen fungerende CURATORS, bij publieke inschrijving verkoopen:

104 Balen *p. m.* 18000 ℔ heele }
14 » » » 3000 » gebroken } KOFFIJ,

van de Plantaadje *Mijn Vermaak*, aankomende den Boedel F. BEUDEKER.

De inschrijvings billetten zullen ter Gouvernements Secretarij worden aangenomen tot Donderdag den 2den Maart e. k., des voormiddags ten 10 ure.

De Kooper of Koopers zal of zullen voor iedere ledige zak *f* 1-00 moeten betalen.

Paramaribo, den 25 Februarij 1843.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,
E. C. COBLIJN.

(6457) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 3den Maart 1843, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven *François, Winst, Pitta, Lucretie, Seraphina* en *Bellona*; aankomende ARON BUENO DE MESQUITA.

De Slaven *Madeleijntje, Julianna, Adriaan* en *Dianna*; aankomende FRANCINA CHRISTINA CAROLINA EMICKE.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Drambranders Gracht*, La. E. No. 174, aankomende CICILIA CALBER.

Den BUITENGROND *INDUSTRIE* of *MARIASLUST*, gelegen aan de rijweg naar Kwatta, bekend onder Tweede Buitenwijk No. 9, tusschen de verlatene *Hortus Surinamensis* en het *Joodsche Kerkhof*, aankomende D. J. LOTH.

Plus minus 5000 ponden KOFFIJ, gedeeltelijk afgewerkt, als mede *twee* Balen *gruis* dito, liggende op de Plantaadje *de Goede Hoop* in *Saramacca*; aankomende F. W. WERLÉ.

Paramaribo, den 25 Februarij 1843.
T. M. SCHOTBORGH.

(6453) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal over een *jaar* en *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, publiek bij Executie verkoopen:

Den Houtgrond *Onverwacht* cum annex, gelegen in de *Para Kreek*, tusschen den Houtgrond *Osembo* en *Overtoom*, La. B No. 38, voor zoo ver betreft 1/4, aankomende CAROLINA MARIA SCHOUTEN Echtg. van Mr. ADRIAAN FRANÇOIS LAMMENS, en 1/4, aankomende FREDRIK JOHANNES SCHOUTEN; als mede Erfgenamen in den Boedel HENDRIK SAMUEL SCHOUTEN.

Paramaribo, den 25 Februarij 1843.
T. M. SCHOTBORGH.

(6407) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om 9 uren, verkoopen:

BAKKELJAAUW, andere *PROVISIEN* en *STUKGOEDEREN*.

Alsmede:

Een partij *SCHAPEN* en *VARKENS*, en een *RIJPAARD*, aankomende den Boedel wijlen den Heer DENEAU.

Voorts:

De Slaven *Frederika, Anaatje, Johanna, Winst, Barend, Frederica, Louisa, Maria* en *Sansoucie*.

Alsnog:

Eenige *HOORNVEE* van Plantaadje *Meerzorg* in *Tapoeripa*.

Continuatie der VENDU

van WINKELWAREN, GEREEDSCHAPPEN en PLANTAADJE BENOODIGDHEDEN, op *WOENSDAG* den 1sten Maart, des namiddags ten *vier* uren, ten huize van den ondergeteekende. — Zijnde de GOEDEREN van *heden* af te bezigtigen. (6461)

Paramaribo den 25 Februarij 1843.
S. WITTERING.

14 Vt. SUIKERVATEN *HOEPELS*, te bekomen bij
(6459) **N. BOX & Co.**

Beste GENUA OLIE à *f* 1-50 per Wijnflesch, bij
JOHs. ABRAHAMSZ.
(6434)

Mengelwerk.

De Watergeus.

(*Vervolg en slot van No. 16.*)

Geheel aan zijne liefde overgegeven, die door zijne lange afwezendheid op nieuw was aangevuurd, verliet Verdugo slechts zeld n zijne sombere woning, die hij, bij de hoofdkerk betrokken had. Daar vergat hij in de armen zijner aangebedene vrouw de tooneelen van brand en moord, die hij sedert twee jaren had aangerigt, en de wedermin van die levendige Spaansche schoone wischte alle andere gedaanten en gevoelens uit zijn hart, hetwelk anders slechts behagen vond in den bloeddorstigen krijg en zijne jammerlijke gevolgen. Maar buiten dit verblijf van wederkeerige liefde loerde de wraak. Herman, het verschrikkelijke bevel vergetende, waarbij een aanzienlijke prijs op zijn hoofd gesteld was, wachtte met ongeduld op de gelegenheid eener wraak, die hij niet te zwaar achtte, en het levendige vuur, waarmede hij van onder den bruinen hoed op zijnen vijand gluurde, verschroeide alle gevoel van medelijden in het hart, hetwelk slechts het verlangen koesterde, om het voorwerp van zijnen haat ten onder te brengen.

Eindelijk scheen de Hemel zijne angstige verwachtingen te zullen begunstigen. Op zekeren dag zag hij zijnen vyand Emanuël Verdugo uit het paleis voor het bestuur der Indische zaken treden. Zijn hart klopte hoorbaar van vreugde en voornamelijk toen hij den gehaten Spanjaard het oog zag wenden, om den glimlach te beantwoorden eener jonge schoone, die met den vurigsten liefdeblik hem toewenkte.

»De Hemel zij geloofd, die mij dezen mensch toezendt!" riep Herman in geestvervoering, »nog eenen dag, en ik zou zinneloos geworden zijn."

Don Emanuël Verdugo, een dapper krijgsman, ridder en geducht ijveraar voor zijn geloof, was een van die verstaalde lieden, aan welke Spanje den glans, de magt en de grootheid van de zestiende eeuw te danken had. Na eenen blik op den betrokken' hemel en de stormachtige lucht geslagen te hebben, wikkelde de Spanjaard zich meer in zijnen mantel en sloeg den weg in naar de Schelde, die door eenen hoogen vloed werd opgejaagd. Het strand was verlaten; de opkomende storm had de visschers en zeelieden van den oever verdreven, en hier en daar lagen de ranke vaartuigen aan de touwen op de genade van de aanbruisende golven dobberen, die als van woede schuimende op den zandigen grond wegvloeiden. Regts en links van den stroom waren de voorwerpen in nevel gehuld, en de toren van de kerk schemerde als de mast van eene tartaan door het sombere floers. Het geweldige geraas van den stroom verdoofde het gehoor en overstemde het gewoel van de levendige stad, hetwelk door den huilenden wind werd voortgedreven. Verdugo sloeg op den oever een' ontevreden blik om zich heen, en het oog

naar den hemel, alwaar de zwarte wolken door den westelijken wind als de sombere banieren van eene verdervende magt werden voortgejaagd.

»De Hemel doeme de ongeloovigen, die bevreesd zijn voor dien storm!" sprak de krijgsman, toen hij het oog op de verlatene booten vestigde,—»wanneer uwe Excellentie naar het Vlaamsche Hoofd verlangt over te steken, dan verstout ik mij, u binnen een half uur behouden en veilig over te voeren, in spijt van den hevigen wind en het opzettende getij."

Bij dezen voorslag, die zoo zeer met het verlangen van Verdugo overeenkwam, zag hij om, en ontwaarde eenen man, die in kleeding geheel het voorkomen had van eenen Zeeuwschen zeeman. Een grijze hoed bedekte het ge'a t tot aan de oogen; de stem scheen angstig en bevende, en een lang mes met eene bijl stak stevig in den rooden gordel; voor het overige verried het mannelijke voorkomen veeleer den krijgsman, dan wel een der zeelieden, die hier gewoonlijk tot overtogt rondzwierven.

»Bij St. Jacob! kameraad! zoo gij woord houdt, dan kunt gij staat maken op een paar goudstukken. Waar is het vaartuig?"—»Hier," riep de man, die het touw, waaraan een der vaartuigen vastlag, stuk hieuw, en den Spanjaard in de boot hielp »Mijne boot is eene ware zeemeeuw, zij heeft reeds andere stormen gebraveerd dan deze."

»Bestaat er dan werkelijk eenig gevaar?" vroeg Verdugo.

»O ligt mogelijk," antwoordde de stuurman met eenen grimlach.

Reeds was de bark ver van den wal, en vloog als een pijl over den stroom. Achter in de boot gezeten, beschouwde Verdugo de zonderlinge spiegelbeelden, die van tijd tot tijd door de oppervlakte van de bruisende golven werden teruggekaatst; en waaronder de verhevene hoofdkerk, met de vreemde gedaanten nu eens ten langste gerekt, en dan wederom als ineengekrompen, voor het oog te voorschijn kwam en verdween.

»De rivieren van uw noordelijk land zijn toch in der daad zeer eentoonig," zeide eindelijk Verdugo, »nimmer worden zij door de held re middagzon verguld als in onze zachtere gewesten, noch gestreeld door den liefelijken oranjegeur, of verlevendigd door het heldere gezang van de vrolijke gondeliers."

»Gij hebt gelijk, antwoordde de bootsman, maar daarentegen kunnen onze gondeliers gebeurtenissen verhalen, waarbij die heerlijke zangen van hunne zuidelijke broeders gewel dig afsteken."

»En welk bewijst kunt gij mij hiervoor geven?" sprak Verdugo lagchende.

»Met u een verhaal te doen, waarvan gij het einde niet zult afwachten zonder te verbleeken," zeide de bootsman, den hoed op zijde schuivende, en den Spanjaard met eenen doordringenden blik aanstarende.

»Ik luister," zeide Verdugo, terwijl hij met de greep van eenen rijken Spaanschen degen speelde, en geene de minste verwondering blijken liet.

Op dit oogenblik was de bark in het midden van den stroom gekomen; beide oevers schemerden slechts flaauw door den nevel heen, waarmede zij bedekt waren. Het geklots der golven, die het oeverzand met geweld voortschuurden, verdoofde het zwakke geraas uit de stad, hetwelk nog door den wind heendrong. Beide togtgenooten sloegen wederkeerig elkander gade, de Spanjaard bedaard en ernstig, en de Hollander in eene dreigende houding, met eenen verachtenden grimlach op het mannelijke gelaat.

»Het gebeurde," zoo begon de bootsman, »weinig tijds na de aankomst van het Spaansche leger onder Mondragon, in deze streken, dat een Spaansch officier van eene voorname geboorte in min ontstak voor eene jonge en schoone vrouw, die met afschuw de vereering van eenen vijand van haar geloof en vaderland van de hand sloeg. Al de listige pogingen, die hij in het werk stelde, om zijne neiging te doen zegepralen over den onoverwinnelijken afkeer, dien hij der jonge schoone inboezemde, waren vruchteloos, en dienden slechts om zijne hevige drift aan te wakkeren. Vruchteloos zocht hij zijnen blakenden lust in het gewoel van den krijg te verdooven, en vergeefs woedde de dood in de gelederen van zijn volk—altijd waren zijne gedachten aan zijne min gewijd, en overal volgde het beeld van haar, die hij beminde, hem in zijne droomen, en wakende stond hare bevallige gedaante in levendige trekken voor zijn verbijsterd oog. Op zekeren dag vernam hij, dat de zoo hevig beminde zich in eene stad bevond, die door eene Spaansche bende was ingesloten, en nog slechts eenige dagen de belegering zoude kunnen uithouden Toen begaf de edelman, — wat zeg ik, de roover zich naar de benarde plaats, en daar, bij al de jammeren van eene door storm genomene stad, maakte de ellendeling zich aan vrouwenroof schuldig, en rukte eene weêrlooze maagd weenende en snikkende uit de armen eener aangebedene moeder.

»O," zeide Verdugo, »dit is een gewoon voorval uit het leven van den krijgsman, en ik zelf te Napels...."

»Laat mij verhalen tot aan het einde, Senor!" zeide de bootsman, —»maar de dochter had eenen broeder, die de schrik was van Spanje, en reeds dikwijls den standaard van dat gehate gewest de geweldigste vernedering had doen ondergaan —eenen broeder, wiens geheele leven gewijd was aan het verderf van den Spanjaard, en den onverzoenbaarsten haat tegen de beulen van Filips den II. Het is onnoodig om te zeggen, dat de dorst naar wraak geweldig door die vernieuwde beleediging in de borst van dien broeder werd aangezet — en de wraak behoeft niet door de brandende zon van Spanje aangevuurd te worden. Ook onder de grijze lucht van het noorden groeit zij in het hart van den edele, die zijnen vijand nimmer uit het oog verliest tot op het oogenblik......"

Verdugo reeds bij deze woorden half overeind, en hield de hand aan het zwaard; de bootsman sloeg met eenen vurigen blik en over de borst gekruiste armen den Spanjaard gade, en liet de riemen aan de speling der golven over. Alles was stil, en de nevel digter op de vlakte van den stroom nedergedaald, als om het verschrikkelijke treurspel, hetwelk in de boot stond gespeeld te worden, voor het oog van den sterveling met eenen sluijer te bedekken.

»Ik zeg u dan, dat de jonge maagd eenen broeder had, eenen ruwen en verharden zeeman, wiens bijl reeds meer dan eens met het Spaansche bloed was rood geverwd. Bij het vernemen van den vernieuwden smaad, zijner zuster aangedaan, vergat de watergeus, Herman van Arkel, dat er eenen prijs op zijn hoofd gesteld was,— want Filips heeft geene edelmoedige krijgslieden, slechts beulen en gene soldaten—kwam te Antwerpen, waar bij, als visscher vermomd, zijne dienst den ellendeling aanbood, en hem op eenen stormachtigen avond in het midden van den Scheldestroom voerde.."

Don Verdugo verbleekte.

»Welnu, wegen onze verhalen niet op tegen de zangen van uwe Spaansche visschers? Bij den Hemel! gij verbleekt..." »Gij liegt," »schreeuwde de Spanjaard, bij de hel gij liegt," en wierp zich met den dolk in de vuist op Herman, die den stoot in zijne pij opving. »Twintig zeeroovers als gij doen mij niet verbleeken." Maar de arm van Herman was insgelijks vlug geweest, en de geweldige beweging van den Spanjaard had de sloep doen wankelen. Arkel sloeg toen zijnen vijand met eenen zoo geweldigen slag van de bijl op den grond, dat het vaartuig geheel dreigde om te slaan. Gedurende eenigen tijd ontstond er nu eene verschrikkelijke worsteling, die even onmenschelijk als woedend was; maar de Spanjaard verloor stroomen bloeds.— Weldra begaven hem zijne krachten, en de degen ontzonk aan den verlamden arm.

»Genade!" smeekte Verdugo met eene fl[illegible] we stem; maar de watergeus stiet twee mal[illegible] het mes in de rogchelende borst van den Sp[illegible] jaard, haalde toen den brief zijner zuster u[illegible] zijnen zak, en verborg dien in den krampac[illegible] tig sluitenden mond van het lijk, waarna h[illegible] het hoofd afsneed, en hetzelve zorgvuldig [illegible] eenen doek wikkelde. Vervolgens wierp h[illegible] het bloedende rif in de onstuimige Schelde en roeide haastig naar de stad terug.

Een uur naderhand vervoegde zich een m[illegible] in zeemansgewaad aan het Indische paleis, [illegible] vroeg naar Ines Verdugo, de vrouw van Eman[illegible]

»Hier is een kostbaar pak, hetwelk men m[illegible] gegeven heeft, om aan de edele vrouwe ter ha[illegible] te stellen, — haast u." zeide de brenger, »wa[illegible] de zaak vereischt spoed."

Eenige oogenblikken later hoorde men in h[illegible] vertrek van Donna Ines eenen afgrijsselijke[illegible] gil; de bedienden schoten toe, en deinsden op het gezigt van een afgehouwen hoofd, te[illegible] hoogste verschrikt terug... Donna Ines w[illegible] krankzinnig. De Hemel had zich over ha[illegible] ontfermt.

Den volgenden morgen steeg een man, ge[illegible] heel met zweet en stof bedekt, te Breda va[illegible] het paard, en hield eene weenende vrouw te[illegible] hoogste bewogen in de armen geklemd.

»Ween niet meer, Eleonora!" sprak hij, »he[illegible] bloed heeft den smaad uitgewischt; de Castiliaan sluimert den doodslaap op den bodem van [illegible] Schelde, en ook daar ruste voor eeuwig de herinnering aan onzen hoon!"

Thee, Koffij en Chocolade.

In een nieuwe uitgaaf van het Fransch werk: »*Physiologie du goût*," wordt h[illegible] volgende, voor de waarheid van hetwelk wij echter niet kunnen instaan, verhaald:

»De Engelsche regering had toegestaan, om met drie ter dood veroordeelde misdadigers eene proef te nemen, daar hun de keuze gelaten werd, om op de gewone wijze te worden opgehangen, of dat zij uitsluitend met thee, koffij of chocolade gevoed wilden worden, zonder eenig ander voedsel te gebruiken, noch drank te krijgen. De misdadigers verkozen het laatste en hoogstwaarschijnlijk zouden velen hetzelfde gedaan hebben. Hij, wien het lot te beurt viel, om van chocolade te moeten leven, stierf na verloop van acht maanden; de koffijdrinker rekte zijn leven tot op twee jaren, en de derde wien men geen ander voedsel gegeven had dan thee leefde volle drie jaren. De koffijdrinker stierf geheel als verbrand, even alsof het vuur van Gomorra hem hadde verzengd. Hij scheen om zoo te spreken, geheel verkalkt te zijn. De theeman was dood mager en bijna doorschijnend geworden, toen hij aan de teering stierf, terwijl den chocolademan de ledematen als verrot van ligchaam vielen.

Draagbare Schuit uit Gom-Elastiek.

Voor eenigen tijd heeft men op de Newa eene proef genomen met een draagbaar bootje, hetwelk door eenen ingenieur van de Russische marine is uitgevonden. Dit vaartuig is gemaakt van kaoetschoek of elastike gom, van binnen met zeildoek bekleed, en kan zoodanig worden te zamen gevouwen, dat hetzelve geene grootere ruimte inneemt, dan een gewoon reisvalies. In dezen toestand neemt het vaartuig in minder dan tien minuten den gewonen vorm aan, om op het water te kunnen drijven, zoo ras men namelijk slechts vier kleine koperen kranen opent, die er met het doel zijn aangevoegd om de lucht te laten indringen. Dit draagbare vaartuig heeft het voordeel om bij elken watervloed, zoowel bij den laagsten als bij den hoogsten gebruik te kunnen worden. Bij de proeven, die men genomen heeft, bevonden zich drie lieden in hetzelve; doch er was plaats voor vier, en toen droeg hetzelve de algemeene goedkeuring weg van ieder, die tegenwoordig was.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.